

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **L. Z.**, zast. Milanem Minárikem, zmocněncem, trvale bytem Petrovice 27, Týniště nad Orlicí proti žalovanému: **Univerzita Karlova v Praze**, se sídlem Ovocný trh 3, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.1.2010, čj. 2-9-40674-III-09,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým byla zamítnuta žádost o přezkoumání podaná proti rozhodnutí orgánu prvního stupně vydaného dne 16.9.2009, č.j. 2-9-40674-111-09, o vyměření poplatku za studium a žádosti o úlevu na tomto poplatku.

V podané žalobě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného a ve vztahu k opožděnosti žádosti o přezkum žalobce uvádí:

Výrokem žalobou napadeného rozhodnutí byla žádost žalobce o přezkum (žalobce uvádí „odvolání“- pozn. soudu) zamítnuta a v odůvodnění rozvedeno, že žádost o přezkum nebyla podána včas, protože rozhodnutí, proti kterému žádost brojila, bylo doručeno už dne 4.10.2009 a lhůta pro přezkum tak skončila 3.11.2009, přičemž žádost byla podána až 23.12.2009. Rozhodnutí o vyměření poplatku bylo žalobci zprvu doručováno na adresu do Mělníka, na které se již tou dobou nezdržoval. Proto ani nebyl informován o uložení zásilky. Po vrácení zásilky žalované byl žalobce kontaktován studijním oddělením žalované, kterému žalobce sdělil údaje o své současné adrese a na tuto adresu mu bylo rozhodnutí o vyměření poplatku za studium taktéž doručeno, a to 4.prosince 2009. Žalobce by na tomto místě odkázal na připojený důkaz, ale nedopatřením obálku znehodnotil a pro chování žalované se přístupu do spisu nedomohl. Spoléhá se proto, že údaj o doručení v měsíci prosinci potvrdí

žalovaná k výzvě soudu, neboť by měl být uveden ve spisovém materiálu; nicméně pro právní posouzení věci tuto skutečnost nepovažuje žalobce za rozhodnou. Žalobce tvrdí, že mu lhůta k podání opravného prostředku marně neuplynula, neboť mu rozhodnutí (zásilka) nebyla doručena už 4.10.2009, jak tvrdí žalovaná, nýbrž až 4.12.2009. Opírá-li se napadené rozhodnutí o prvý z uvedených údajů, je zatíženo vadou, jež je způsobilá přivodit jeho nezákonnost, pro kterou musí být zrušeno. Na rozhodnutí o vyměření poplatku spojeného se studiem se plně vztahuje ustanovení § 68 odst. 3 písm. f) zákona a text *in fine* citovaného odstavce, které by i v případě, že by se na věc vztahovaly obecné předpisy o správním řízení, byla normou speciální. Z něj se podává, že rozhodnutí musí být vyhotoveno písemně, musí obsahovat odůvodnění a poučení o možnosti podat žádost o přezkoumání a musí být studentovi doručeno do vlastních rukou. Náhradní způsob doručení je ze zákona vyloučen (*a contrario* věta poslední citovaného ustanovení: "Případný způsob náhradního doručení ve věcech uvedených v písmenech a) až e) může stanovit vnitřní předpis vysoké školy nebo její součásti."). Na základě toho je evidentní, že lhůta pro odvolání neuplynula 3.11.2009, jak tvrdí žalovaná, protože do vlastních rukou nebylo žalobci doručeno 4.10.2009, nýbrž až 4.12.2009, jak bude možno seznat ze spisového materiálu. Vydané rozhodnutí je tak vystavěno na úvaze a skutečnostech, se kterými nejsou spojeny následky předvídané zákonem. Jinými slovy, nebylo-li žalobci doručeno rozhodnutí do vlastních rukou v době, od níž správní orgán odvíjel úvahu o včasnosti podaného odvolání, je tato úvaha mylná a krátí žalobce jakožto odvolatele na jeho procesních právech, která mají dopad do práv hmotněprávních (povinnost zaplatit "školné"). O těchto skutečnostech žalobce po doručení napadeného rozhodnutí dopisem ze dne 4.2.2010 informoval žalovanou (prorektora pro studijní záležitosti, který v zastoupení rektora rozhodnutí vydal). Současně pana prorektora požádal změnu nyní napadeného rozhodnutí, avšak bezúspěšně.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že žalobci bylo prvostupňové rozhodnutí zasláno na adresu, kterou dle § 63 odst. 3 písm. b) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, nahlásil jako adresu pro doručování (tj. S., Mělník). Zásilka byla dle údajů pošty na obálce dne 24.9.2009 uložena a dne 13.10.2009 vrácena jako nevyzvednutá na rektorát Univerzity Karlovy v Praze. Rozhodnutí je dnem 4.10.2009, tj. desátým dnem ode dne uložení považováno za doručené ve smyslu čl. 35 odst. 2 Statutu Univerzity Karlovy v Praze (dále jen „Statut“). Od tohoto dne pak počala běžet žalobci lhůta pro podání žádosti k přezkoumání dle § 68 odst. 4 zákona o vysokých školách, která marně uplynula dne 4.11.2009. Žádost o přezkum podaná žalobcem dne 19.12.2009 je podaná opožděně. Statut upravuje doručování v čl. 35. Statut je dle § 17 odst. 1 písm. a) zákona o vysokých školách vnitřním předpisem vysoké školy a jako takový podléhá podle § 36 odst. 1 zákona o vysokých školách registraci Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy. Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy registrovalo dne 26.4.1999, pod čj. 16753/99-30 Statut, s výjimkou Přílohy 4 registrované 25.1.2000, pod čj. 11726/2000-30. Z uvedeného vyplývá, že Statut je v souladu se zákony a jinými právními předpisy, v opačném případě by ministerstvo žádost o registraci zamítlo. V případě žalobce bylo rozhodnutí orgánu I. stupně doručováno podle čl. 35 odst. 2 Statutu. Doručováno tedy bylo prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na hlášenou adresu. Hlášenou adresou se podle § 63 odst. 3 písm. b) zákona o vysokých školách rozumí adresa pro doručování, kterou je student povinen hlásit vysoké škole nebo její součásti, na které je zapsán. Pokud student tuto povinnost zaviněně poruší, vzniká mu povinnost nahradit vysoké škole náklady, které tím způsobil. Písemnost určená do vlastních rukou se považuje za doručenu dnem jejího převzetí nebo dnem, kdy došlo k neúspěšnému pokusu o její doručení nebo dnem, kdy marně uplynula 10 denní lhůta k jejímu vyzvednutí, počítaná ode dne, kdy byla písemnost uložena v provozovně provozovatele poštovních služeb a adresát byl vyzván k jejímu vyzvednutí. V daném případě tedy nebylo doručováno

náhradním doručením podle čl. 35 odst. 4 Statutu, neboť tento způsob nebylo do 30.6.2010 možno použít pro doručování rozhodnutí podle § 68 odst. 3 písm. f) zákona o vysokých školách, tedy pro doručení rozhodnutí o vyměření poplatku spojeného se studiem. Právě v čl. 35 odst. 4 Statutu si žalovaná v souladu s § 68 odst. 3 zákona o vysokých školách upravila pro případy doručování rozhodnutí podle § 68 odst. 3 písm. a) až e) zákona o vysokých školách případný způsob náhradního doručení. Tato úprava je obsažena v čl. 35 odst. 4 Statutu, který stanoví, že nedaří-li se doručit písemnost podle výše uvedených pravidel pro doručování do vlastních rukou nebo nesplní-li student povinnost hlásit adresu podle § 63 odst. 3 písm. b) zákona o vysokých školách, uloží se písemnost na studijním oddělení děkanátu fakulty a současně se sdělení o tom vyvěsí na úřední desce fakulty. Osmý den po uložení se považuje za den doručení. Tímto způsobem však žalobci doručováno nebylo. Navíc žalobce sám uvádí, že se na adrese, kam mu bylo doručováno, nezdržoval, je tedy jasné, že nesplnil svou povinnost stanovenou podle § 63 odst. 3 písm. b) zákona o vysokých školách. Zde je nutné zdůraznit, že vysoká škola nemá přístup do evidence obyvatel a nemůže si tedy adresy studentů ověřovat a musí tedy vycházet výhradně z údajů, které jí studenti sdělí. Není pravda, že žalobce nemohl nahlédnout do spisu. Pokud žalobce uvádí jako den doručení rozhodnutí orgánu I. stupně 4.12.2009, pak o doručení rozhodnutí nejde, neboť toto rozhodnutí již bylo doručeno dne 4.10.2009 a zásilka, kterou žalobce obdržel, obsahovala pouze z informačních důvodů kopii stejnopisu rozhodnutí. O tom, že jde o kopii, byl žalobce informován v e-mailu z fakulty ze dne 24.11.2009. Není zřejmé, jaké chování žalované má žalobce na mysli, když uvádí, že pro chování žalované nemohl nahlédnout do spisu. Nahlížení do spisů v úředních hodinách žalované patří mezi standardní činnost žalované, a to jak na rektorátu, tak na studijních odděleních fakult, a je běžně studenty využíváno. Sám žalobce naopak v elektronické korespondenci se žalovanou, resp. její součástí Katolickou teologickou fakultou, uvedl, že se na studijní oddělení dostavit nemůže, neboť připravuje novou muzejní expozici. Uvedený e-mail je založen na čl. 14 ve studijním spise žadatele. Jak vyplývá z žalobcova spisu o stanovení poplatku spojeného se studiem, žalobce požádal na Rektorátu Univerzity Karlovy v Praze o sdělení dat doručení kvůli správní žalobě a byl odkázán na Bc. P. B., vedoucí oddělení poplatků. Dne 16.3.2010 byly požadované údaje žalobci e-mailem sděleny. Žalovaná tedy postupovala v souladu se zákonem o vysokých školách a v souladu se svými vnitřními předpisy.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že z rozhodného znění Statutu ze dne 30. 4. 2009 (<http://www.cuni.cz/UK-2537-version1-01UK4zUZ.pd.o>) (zde mylně žalovaná operuje s vnitřním předpisem jiného znění, které nabylo účinnosti až po vydání rozhodnutí), je v čl. 35 na str. 19 a 20 upraveno doručování "studentům a uchazečům", vyplývá, že se prioritně doručuje do vlastních rukou na fakultě (odst. 1), poté poštou (odst. 2). Okamžik doručení je stanoven takto "Písemnost je doručena dnem jejího převzetí, nebo dnem, kdy došlo k neúspěšnému pokusu o její doručení ^{7a)}, anebo dnem, kdy marně uplynula desetidenní lhůta k jejímu vyzvednutí, počítaná ode dne, kdy byla písemnost uložena v provozovně provozovatele poštovních služeb a adresát byl vyzván k jejímu vyzvednutí", v poznámkách pod čarou je pak odkazováno na správní řád (!). Pak ovšem žalovaná upravuje v odst. 4 v pořadí "další" okamžik doručení, totiž: "Nepodaří-li se písemnost z jakéhokoli důvodu doručit podle odstavce 2 (...) nebo nesplní-li student povinnost hlásit adresu, uloží se písemnost na studijním oddělení děkanátu fakulty a současně se sdělení o tom vyvěsí na úřední desce fakulty (náhradní doručení na fakultě). Osmý den po uložení písemnosti je dnem doručení." Z opatrnosti se závěrem konstatuje, že: "Tohoto postupu nelze použít u rozhodnutí podle § 68 odst. 3 písm. f) až i) zákona o vysokých školách." Je tedy zřejmé, že přinejmenším v otázkách dle § 68 odst. 3 písm. a) až

e) zákona o vysokých školách jde o ustanovení zmatečné, komentáře netřeba ani k vývodům žalované stran otázek rozhodného znění vnitřního předpisu nebo k odkazům na právní předpis, kterého při rozhodování o právech a povinnostech studenta nelze užít. Tato úprava však nic nemění na tom, co stanoví zákon v § 68 odst. 2 zákona o vysokých školách (student musí být o rozhodnutí prokazatelným způsobem uvědomen) jako *lex generalis* a v § 68 odst. 3 téhož zákona (rozhodnutí musí být studentovi doručeno do vlastních rukou) jako *lex specialis*. Úprava doručování této specifické skupiny rozhodnutí vnitřním předpisem veřejné vysoké školy je způsobilá podrýt snahu zákonodárce v garanci procesních práv dotčených osob. Mezi tyto zásady patří i příkaz: "Správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy." - v souzeném případě je to tedy právo žalobce na přezkoumání rozhodnutí, které má ze zákona při svém uplatnění vždy odkladný účinek. Ze skutkových okolností je zřejmé, že žalobce se doručování nevyhýbá a své povinnosti si přiměřeným způsobem plní. Je srozuměn s tím, že je povinen poplatek platit, trvá však na tom, aby byla meritorně přezkoumána jeho výše, neboť při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nemají vznikat nedůvodné rozdíly. Možnost přístupu k meritornímu přezkumu se však zdá být pro žalovanou nesnesitelným atakem, když vymýšlí na svoji obhajobu tak krkolomné konstrukce. Žalobce uzavírá, že vnitřní předpis veřejné vysoké školy nemůže v otázce rozhodnutí tak zásadního charakteru (jako je např. rozhodnutí o disciplinárním přestupku, které může vyústit i ve vyloučení ze studia) ignorovat zvláštní požadavek zákonodárce na způsob oznámení rozhodnutí, a vlastní definicí "doručování do vlastních rukou", která např. zcela ignoruje fakt, že se adresát nemusí na udané adrese nalézat (byť z důvodu náhlého odstěhování, což v případě studentů bývá běžné, anebo v krajním případě jako je hospitalizace) konstruovat fikci (!) doručení; v takovém případě jde o rozpor s § 68 odst. 2 zákona o vysokých školách - student musí být o rozhodnutí prokazatelným způsobem uvědomen. Bylo-li by záměrem žalované skutečně postupovat v souladu se základními procesními zásadami a šetřit práva žalobce, mohla mu příslušná pracovnice zatelefonovat dřív, než po uplynutí příslušné lhůty, anebo mu měl být po neúspěšném doručení ustanoven opatrovník.

Městský soud v Praze na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), jakož i řízení, které mu předcházelo a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s., poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem soudu vyslovili souhlas.

Sporným v předmětné věci je především výklad ustanovení vztahující se k článku 35 Statutu nadepsanému „Doručování písemností studentům a uchazečům do vlastních rukou“.

Z tvrzení žalobce uvedených v žalobě i v replice vyplývá, že žalobce způsob doručení fikcí upravený v čl. 35 odst. 2, věta druhá, Statutu („*dnem, kdy marně uplynula desetidenní lhůta k jejímu vyzvednutí, počítaná ode dne, kdy byla písemnost uložena v provozně provozovatele poštovních služeb a adresát byl vyzván k jejímu vyzvednutí*“^{37b}.) považuje za náhradní způsob doručení, a především za doručení, které nesplňuje podmínku doručení písemnosti do vlastních rukou.

Ve svých úvahách se však žalobce mylí. Všechny způsoby doručování dle čl. 35 Statutu jsou doručením do vlastních rukou a doručením do vlastních rukou je i tzv. doručení fikcí dle čl. 35 odst. 2 Statutu, kdy poté, co adresát při doručování nebyl poštovním doručovatelem zastižen a poté, co byl vyzván k vyzvednutí zásilky, je zásilka uložena

v provozovně provozovatele poštovních služeb. Desátý den od jejího uložení nastává fikce doručení zásilky do vlastních rukou, a to i přesto, že se o ní adresát nedozvěděl. Institut doručování fikcí vychází z předpokladu, že adresát se na adrese, kterou uvedl jako doručovací (resp. kontaktní) nachází a vyzvedává si zde poštu. Odkaz ^{37b} tohoto ustanovení se vztahuje k § 23 a § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a tato ustanovení podrobně specifikují tento způsob doručování.

K tvrzení žalobce, že mu správní orgán I. stupně prioritně měl doručovat dle čl. 35 odst. 1 Statutu, nemá oporu v dikci tohoto ustanovení, neboť podle použitých slov „Písemnosti lze doručovat“ nelze dovodit povinnost primárně použít doručování dle tohoto odstavce, tj. doručit písemnost studentovi přímo na fakultě.

Správní orgán proto postupoval podle dalšího možného způsobu doručení upraveného v odstavci 2 čl. 35 Statutu a doručoval prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na hlášenou adresu.

Náhradní způsob doručení je upraven v čl. 35 v odstavci 4 Statutu, a použije se tehdy pokud se nepodaří z jakýchkoliv důvodů doručit dle předchozích odstavců 2 a 3, nebo pokud student nesplní povinnost hlásit adresu. Tímto způsobem správní orgán I. stupně však nedoručoval a ani nebyl oprávněn doručovat, jelikož student nahlásil adresu pro doručování, a na takto nahlášenou adresu studentovi doručoval.

Ze správního spisu vyplývá, že jako kontaktní adresu podle evidenční karty posluchače pro 3. ročník (poslední změna hlášené kontaktní adresy) student uvedl adresu: S., Mělník. Skutečnost, že tato adresa (S., Mělník) byla žalobcem fakultě nahlášena jako kontaktní adresa nebyla žalobcem nijak v žalobě zpochybňována. Současně však žalobce v žalobě uvedl, že se na této adrese nezdržoval.

Mezi povinnosti studenta dle § 63 odst. 3 písm. b) zákona o vysokých školách patří povinnost „hlásit vysoké škole nebo její součásti, na které je zapsán, adresu určenou pro doručování“. Jestliže na adrese, kterou nahlásil jako adresu pro doručování, se student nezdržuje je povinen nahlásit ve smyslu výše uvedeného ustanovení adresu aktuální. Pokud se žalobce zdržuje na jiné adrese (V. 11, Praha-čl. 14), než vysoké škole nahlášené, jak vyplývá z e-mailu žalobce zaslaného vysoké škole dne 24.11.2009, vystavuje se pak riziku, že mu bude doručeno fikcí s nebezpečím možného uplynutí zákonných lhůt. Účelem ustanovení § 63 odst. 3 písm. b) zákona o vysokých školách, v němž je zakotvena povinnost studentů a uchazečů hlásit škole doručovací adresu, není bezdůvodně zjišťovat jejich aktuální pobyt, ale zabezpečit oboustranně bezproblémové doručování písemností. Pokud žalobce uvádí (pod bodem II. odstavce první žaloby), že na adrese v Mělníku se „tou dobou nezdržoval“ bylo jeho povinností dle § 63 odst. 3 písm. b) zákona o vysokých školách aktuální doručovací adresu oznámit, jedná se proto o porušení povinností ze strany žalobce nikoliv vysoké školy.

Ze správního spisu vyplývá, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 16.9.2009 o povinnosti uhradit poplatek za delší studium bylo žalobci odesláno poštou (obálkou – doporučeně do vlastních rukou). Na obálce poštovní doručovatel uvedl: „Adresát nezastižen oznámeno“ s tím, že zásilka byla uložena na poště k převzetí dne 24.9.2009. Dále je na obálce uvedeno, že ke dni 10.10.2009 zásilka nebyla vyzvednuta, a proto ji pošta vrátila dne 13.10.2009 (dle razítka podatelny Univerzity Karlovy), jako nevyzvednutou zpět vysoké škole. Podle čl. 35 odst. 2 věta druhá Statutu dnem, kdy marně uplynula desetidenní lhůta k jejímu vyzvednutí, počítaná ode dne, kdy byla písemnost uložena v provozovně provozovatele poštovních služeb a adresát byl vyzván k jejímu vyzvednutí, byla zásilka doručena fikcí. To znamená, že dne 25.9.2009 počala běžet desetidenní lhůta k vyzvednutí zásilky, desátý den pak připadá na 4.10.2009. Dne 4.10.2009 bylo I. stupňové rozhodnutí žalobci doručeno. Dnem 5.10.2009 žalobci počala běžet 30-ti denní lhůta pro podání žádosti o

přezkum (dle ust. § 68 odst. 4 zákona o vysokých školách), která skončila uplynutím 3.11.2009. Jelikož se jedná o procesní lhůtu žalobce byl povinen nejpozději 3.11.2009 (do 24:00 hod.), doručit žádost o přezkum rektorovi Univerzity Karlovy v Praze, nebo alespoň podat žádost v této lhůtě k poštovní přepravě.

Žalobce však podal žádost o přezkum (dle podacího razítka pošty na obálce s písemností) až dne 19.12.2009, proto soudu nezbyvá, než konstatovat, že žalovaný správně posoudil žádost jako podanou opožděně. V žádosti o přezkum žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly toto opožděné podání. Podle § 68 odst. 4, věta první za středníkem, zákona o vysokých školách, zmeškání lhůty pro podání žádosti o přezkum lze ze závažných důvodů prominout. Z textu žádosti o přezkum vyplývá, že žalobce o prominutí zmeškání lhůty nežádal.

Žalovaný, jak je uvedeno v žalobou napadeném rozhodnutí, okamžik podání žádosti mylně odvíjí od data 23.12.2009, kdy mu žádost byla doručena. Lhůta dle § 68 odst. 4 zákona o vysokých školách je však lhůtou procesní, proto v případě doručování žádosti prostřednictvím provozovatele poštovních služeb je rozhodný okamžik pro zachování lhůty den, kdy žádost byla podána k poštovní přepravě (tj. 19.12.2009), nikoliv, kdy byla žádost orgánu vysoké školy doručena. Protože žádost podaná dne 19.12.2009, byla taktéž podaná po uplynutí zákonné lhůty, tato vada odůvodnění nemá vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného.

Žalobce v žalobě tvrdil, že mu lhůta k podání opravného prostředku marně neuplynula, neboť mu rozhodnutí (zásilka) nebyla doručena už 4. 10. 2009, jak tvrdí žalovaná, nýbrž až 4. 12. 2009. Ze správního spisu soud ověřil, že zásilka doručená žalobci dne 4.12.2009, obsahovala pouze kopii rozhodnutí a mu byla zaslána na vědomí po e-mailové korespondenci v rámci, které mu bylo oznámeno, že zásilka, v které bylo žalobci doručováno rozhodnutí (originál) se vrátila nevyzvednutá. O skutečnosti, že jde o kopii, byl žalobce informován v e-mailu z fakulty ze dne 24.11.2009. Nejednalo se tedy o doručení rozhodnutí I. stupně, o čemž byl žalobce předem informován.

Námítka žalobce vytykající, že „se pro chování žalované přístupu do spisu nedomohl“ není konkretizována (kdy se tak stalo, jaké chování má žalobce na mysli), a proto ji soud nemohl přezkoumat. Ze správního spisu však vyplývá, že žalobce v elektronické korespondenci s fakultou uvedl, že se na studijní oddělení dostavit nemůže, neboť připravuje novou muzejní expozici (e-mail je založen na č.l. 14 ve studijním spise žalobce). Ze spisu žalobce vedeného fakultou rovněž vyplývá, že žalobce požádal na Rektorátu Univerzity Karlovy v Praze o sdělení dat doručení kvůli správní žalobě a byl odkázán na Bc. P.B., vedoucí oddělení poplatků, která dne 16.3.2010 žalobci požadované údaje e-mailem sdělila. Soud ze správního spisu nezjistil žádné indicie, které by mohly poukazovat na odepření práva žalobce nahlížet do spisu, naopak fakulta žalobci na jeho výzvy poskytovala vyžádané údaje ze spisu, aniž by žalobce musel jít nahlížet do spisu osobně. Žádné porušení zákona o vysokých školách nebo vnitřních předpisů soud v této souvislosti neshledal.

Vzhledem k uvedenému se soud nemohl ztotožnit s námitkami uplatněnými v žalobě a nemohl, než konstatovat, že žalovaný vydal rozhodnutí v souladu se zákonem, a protože soud neshledal ani takové vady řízení, které by mohly mít z procesního hlediska vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zák.č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst.1 s.ř.s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů s tímto řízením spojených a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22.února 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu